

[Kirsten Jacobsen]

regeringen – som trods alt skal administrere ordningen – virkelig har den hellige overbevisning, at det giver den ønskede effekt, skal vi ikke modsætte os det.

Men jeg må også komme med nogle bemærkninger til den diskussion, der har været om forskellene mellem lejere i den private sektor og i den almennyttige sektor. I den almennyttige sektor kan Socialdemokratiet godt acceptere at et flertal bestemmer, for dér bestemmer man det hele, men i den private sektor kan man derimod ikke acceptere det almindelige demokrati. Lejerne i den almennyttige sektor ser ikke den forskel. I virkelighedens verden er det sådan, at det direkte demokrati, som Socialdemokratiet taler om, ikke eksisterer. Den almennyttige sektor er lige så meget til gavn for sig selv – hvis den i det hele taget er til nogen gavn – som den private boligsektor er, og derfor er der ingen som helst grund til at gøre de sondringer.

Men jeg synes, vi skal vedtage en forlængelse af ordningen, og lad os så se, om boligministeren om ikke andet kan få sin fikse idé opfyldt.

Svend Aage Jensen (CD):

Lov om privat byfornyelse, som blev vedtaget i slutningen af sidste samling, var resultatet af et intenst samarbejde mellem en række partier, bl.a. CD.

Loven har kun virket i få måneder, og dens virkninger kan vel næppe afspejles endnu. Men nu foreligger der altså et nyt oplæg til forhandling, som indeholder følgende forslag: en forlængelse af forsøgsperioden til udgangen af 1995, at lejertilslutningen i forbindelse med et projekt skal reduceres fra 75 pct. til 50 pct., at loven udvides til også at omfatte tomme ejendomme med mulighed for at forlange fuld leje-forhøjelse ved genudlejning, og endelig en udvidelse af positivlisten.

Centrum-Demokraterne deltager gerne i drøftelsen af forslaget, men CD vil være meget varsomme, såfremt der er elementer i forslaget, der kan give frit løb for huslejestigninger.

Jørgen Estrup (RV):

For dem af os, der havde den specielle for-nøjelse at diskutere privat byfornyelse måned efter måned i foråret, har det her lidt karakter af at gense »Borte med Blæsten«. Der er jo in-

gen tvivl om, at dette er boligministerens drøm, som ikke blev gennemført i foråret, men som vi nu får på bordet igen, uanset at boligministeren meget vel ved, at et klart flertal ikke ønskede, at forslaget skulle se sådan ud.

Jeg synes sådan set, det er helt i orden, at boligministeren fortsat har den holdning, men jeg kan godt tvivle lidt på, om det er befordren-de for en fælles samling om, hvordan byfornyelsen skal foregå, at sådanne forslag kommer frem i Tinget. I et senere punkt på dagsordenen fremlægger Socialdemokratiet sine holdninger, og man kan spørge sig selv, når der bliver fremsat forslag på dette område, som egentlig er forligsstof: Vil det føre til, at man fastholder forliget, eller er man indstillet på at ændre det?

Og det er egentlig også mit spørgsmål til boligministeren: Skal det forstås sådan, at boligministeren er parat til at gennemføre lovforslaget med det flertal, han kan finde, eller skal vi i fællesskab sætte os ned og prøve på at finde ud af, hvordan vi tager tråden op fra foråret? For konklusionen af alle de indlæg, vi har haft hidtil i dag, må vel være, at det, der blev gennemført i foråret, endte lidt blindt, at der ikke er den ønskede beskæftigelsesvirkning i det, og at vi alle sammen gerne vil have en byfornyelsesindsats, som virkelig batter noget på beskæftigessiden.

Jeg synes, at lovforslaget tager fat et helt galt sted, fordi man graver sig ned netop på det ømmeste punkt mellem ejere og lejere, nemlig på spørgsmålet om den vedligeholdelse, som aldrig blev foretaget, og den forsømmelse af ejendommene, som man kan konstatere de steder, hvor der er brug for en byfornyelse. Hvordan skal den regning fordeles mellem parterne? Hvis man siger, som der lægges op til i boligministerens forslag, at lejerne skal betale – og lejerne ved, at der står i lejeloven, at ejeren har pligt til at vedligeholde ejendommen – så har man på forhånd sagt, at denne knude ikke kan løses. Det gælder selvfølgelig om at finde et system, som opfordrer både ejere og lejere til at sætte noget i gang i fælles interesse, og det gør man altså bedst ved at erkende, at der var nogle ting, der blev forsømt i en periode, og at der må komme nogen udefra med en gulerod og hjælpe parterne.

Og derfor tror jeg ikke, man kommer nogen vegne undtagen ved at sige fra det offentliges